

Speciálisan képzett szakemberek a mezőgazdasági nagyüzemek részére

250 millió forint az agrárfelsőoktatás fejlesztésére

Petőházi Gábor miniszterhelyettes nyilatkozata

A mezőgazdaság szocialista átszervezése és az oktatási reform egyaránt sok új feladatot állít a mezőgazdasági szakemberképzés elé. Ezekről a feladatokról, a már megtett, illetve tervezett intézkedésekről Petőházi Gábor földművelésügyi miniszterhelyettes az alábbi tájékoztatást adta az MTI munkatársának.

— A Földművelésügyi Minisztérium illetékes osztályai külső szakemberek bevonásával tanulmányozták, hogy a korszerűen gépesített és kemizált, több ezer holdas mezőgazdasági nagyüzemek-

ben milyen lesz majd a szakemberszükséglet.

— Az agrár-felsőoktatási intézményeknek az utóbbi években kialakult száma és szakosítása megfelel a további feladatoknak, viszont

lényegesen bővítjük csaknem valamennyi ilyen intézmény kapacitását.

Az Agrártudományi Egyetemen, a három mezőgazdasági akadémián, a kertészeti, az állatorvosi és az erdőmérnöki főiskolán az idén 600 hallgató végez, az ötéves terv végén pedig már 950. A gyakorlati képzés színvonalának emelésére az egye-

tem és a főiskolák tangazdaságait korszerű, méreteiben és felszerelésében is igazi nagyüzemekké fejlesztjük, s már az idén mintegy

50 millió forint értékű géppel látjuk el.

— A mezőgazdaság szerkezetének gyökeres átalakulása a középkaderek képzésében igényli a legjelentősebb változtatást.

A mostani, középiskolai jellegű technikumok zöme érettségire alapuló felsőfokú technikummá alakul.

— A felsőfokú speciális képzést tavaly kezdtük meg a gyakorlati rendelkező mezőgazdasági mérnökök számára. Az Agrártudományi Egyetemen a következő években folytatódik és bővül ez a szakosító továbbképzés, s valószínűleg sor kerül erre az állatorvostudományi főiskolán is.

— Az agrárképzésben mind fontosabb szerepet tölt be a levelező oktatás. Különösen a technikumokon népszerű ez az oktatási forma. Az idén

már 70 ilyen kihelyezett technikai osztály működik, főleg termelőszövetkezetekben és állami gazdaságokban.

A mezőgazdasági technikumoknak összesen 10 000 levelező hallgatójuk van. A felsőoktatási intézmények levelező tagozatán az idén 275-en, négy év múlva pedig körülbelül 400-an kapnak diplomát. A minisztérium most néhány intézkedést tervez a levelező oktatás hatékonyságának, színvonalának további emelésére. Ennek során több vidéki városban konzultációs központokat szerveztünk, s szó van arról is, hogy a levelező hallgatók tanulmányi idejük egy-két évét a gyakorlati munkától mentesítve, az egyetemen, vagy főiskolán töltsék. (MTI)

Osztályhűség és szakismeret

V alahányszor — fehérre feketé — szót tettük, hogy a jó állami és gazdasági irányításához most már nem elégséges csupán az osztályhűség és a puritánság, hanem nélkülözhetetlenül szükséges a szakmai ismeretek megszerzése is — mindig éreztük fejünkre hullani az »okoskodás« vádját. Nem az állandóan jobbra törekvő, nem az önmagukat szakadatlanul pallérozó nagy többség részéről, hanem a tespedtség és kényelmesség, a hivatali munkastílus felé hajló, régi érdemekre szívesen hivatkozó gyér ki-sebbség részéről. Tapasztalásaink szerint némelyek a bírálatban érintettek közül (jóllehet, tapintatból nem igen említettünk neveket) haragos szemmel néznek az ő gyengéjüket észreévőkre. Ez azonban ismét csak azt bizonyítja, hogy az ilyen emberek nem képesek, vagy nem akarnak haladni, lépést tartani a korrall, s így minden jó szándékuk ellenére is előbb vagy utóbb kerékkötővé válnak a forradalmi lendületnek.

G azdasági fejlődésünk meggyorsítása most a legfontosabb. Azért ez a legközpontibb problémánk, mert a javak olcsó és nagy tömegű termelésétől függ jólétünk állandó és tervszerű növekedése. Aki akadályokat gördít ez elé — tehetetlenségével, hozzá nem értésével, bürokratizmusával —, mindenképpen árt a munkaosztály és a nép ügyének még akkor is, ha örökre baoldali jelszavakat hangoztat, vagy napjában százszor eldúolja az Internacionálét.

Számtalan követendő példát tudnánk itt felsorolni. Szinte megfogható, hogy az idősebb kommunista veteránok, akik már évtizedekkel ezelőtt is bátran harcoltak szép jelentős megvalósulásáért, most is jól megállják a helyüket különféle funkciókban. És ezek az elvtársak nem hivatkoznak forradalmi múltjukra, hanem tanulnak, rendszeresen képezik magukat. Egy szegedi intézmény vezetője, P. A. Öszölő fejlett végezte el a szakközépiskolát és járt vé-

gig több politikai és szakmai tanfolyamot, hogy minél tökéletesebben értse a dolgot és hasznára váljék annak a vállalatnak, amelynek élére állította a munkásoktól bizalma. Nagyon sokan jogi, mérnöki, történelmi, közgazdász stb. diplomát szereznek nehéz és felelősségteljes munkájuk mellett, mert megértették, hogy manapság a politikai felkészültségen kívül a szakmai hozzáértés is elengedhetetlenül szükséges a vezetéshez.

A tudásvágy, a tanulási kedv ma már jellemző nálunk. Szegeden is a vezető beosztású kommunisták és pártönkivüliek körében. De talán éppen ezért visszatetsző, hogy némelyek megrekedtek az önképzésben. Ebbe a helyzetbe került P. S. elvtárs is, a szegedi járás egyik legrégebbi termelőszövetkezetének elnöke. Maradi gondolkodásmódjával a hagyományos, de kissé már idejétmúlt gazdálkodási formákhoz való merev ragaszkodásával, a szó szoros értelmében fékezi a közös gazdasági fejlődését, a tagság boldogulását. A tagság panaszkodik, hogy náluk alig vánszorog az élet, az ápriliségi esőzések beálltaig alig volt munka a szövetkezetben. Ennek oka, hogy még mindig csak búzát és kukoricát termelnek, s az elnök nem hajlandó belátni: a bővizű artézi kutat felhasználásával virágzó, jól jövedelmező konyhakertészet is lehetne létesíteni.

A tsz gazdái néhány év tapasztalata alapján meggyőződtek arról, hogy a közös életforma sokkal többet nyújt nekik, mint az egyéni, de azt is látják: ha a vezetés maradi és tehetetlen, akkor nem tudnak ki-vegyődni a szegénységből, nem tudják kihasználni a nagyüzemi gazdálkodásban rejlő óriási lehetőségeket.

Sajnos, az ilyen »negatív« példák sem magányosak. Néhány évvel ezelőtt a városi pártbizottság javaslatára új vezetőt nevezett ki a tanács egy szegedi intézmény élére. A döntés akkor helyes volt, mert az illető jól megállta a helyét, rendet tudott te-

remteni az ellenforradalom utáni nehéz helyzetben. Csak hogy mivel megrekedett a fejlődésben, munkája közben mind gyakrabban követett el kisebb-nagyobb hibákat. Amikor felettébb ezt szóvá tették neki, ő furcsa védekezéséppel a következőket jelentette ki: »En gazdasági ügyekhez nem értek«. Igen meglepő és nehezen érthető ez olyanok számára, akik legfőbb kötelességüknek tartják az önképzést, az új és egyre jobb módszerek alkalmazását. Kétségtelen, hogy a hivatalnokká vált vezetőnek — ha nem változtatnak magatartásukon — át kell adniuk helyüket, hiszen a lendületesebb, a forradalmibb erők erőteljesebben döngöfik a kapukat, hogy megmutassák képességeiket a vezetésben is.

E léggé szomorú dolog, hogy némely »múltjuktól élő« elvtársak, ha megbírálják őket, még mindig gyakran felteszik a kérdést: tisztázni kellene végre, hogy az osztályhűség, vagy a tudás-e az elsődleges követelmény. Hiába is várják, erre nem kaphatnak olyan választ, hogy a szakmai hozzáértés megszerzése csak másodlagosan fontos. Nem kaphatnak, hiszen a néphez való rendíthetetlen hűség mellé feltétlenül szükséges megszerezni a tudást is. Egyik a másik nélkül manapság nem sokat ér. A felszabadulás utáni időszakban még az volt a legfontosabb, hogy becsületes kommunista elvtársaink vállalják el egy-egy államosított üzem vezetését, de már akkor is feladatként adta nekik a párt, hogy igyekezzenek megszerezni a vezetéshez nélkülözhetetlen szak-képzettséget. Most már elérkeztünk odáig, hogy a feladatt elvégzését számon kérhet mindenkitől a munkaosztály.

Úgy véljük, nem kell különösképpen hangsúlyozni, hogy a mi társadalmunkban különös megbecsülés övezi a szocializmus ügyéért a legnehezebb időben is bátran, megalkuvás nélkül küzdő elvtársakat. Aki nagyon elfáradt már a harcban és a gazdasági építőmunkában, attól nem kívánhatjuk meg, hogy idős korára beüljön az iskolapadba. Ha nehéz már nekik a munka, amit 10–15 évvel ezelőtt vállaltak, segítsünk nekik, hogy hozzájussanak a megérdemelt pihenéshez. Meglehet azonban, hogy némelyek közülük még »nem adják meg magukat« és továbbra is ragaszkodnak a munkához. Nem szabad megbántani őket azzal, hogy elzárkózunk kívánságuk elől. Azt azonban szükséges megmagyarázni nekik, hogy az új felnövekvő generáció is »helyet kér a nap alatt«, joggal kér beleszólást a népgazdaság vezetésébe. Az úgynevezett fiatal és »középkaderektől« jogosan követelheti meg a társadalom a tanulást. Aki kényelmességből, vagy bármilyen egyéb oknál fogva a követelménynek nem felel meg, attól meg kell vonnunk a bizalmat. Meg kell vonnunk, mert bár szeretjük az egyes embereket, de népünk egészét még jobban szeretjük, s annak boldogulására törekszünk minden erővel.

Nem holmi okoskodás tehát az, amit itt hangoztatunk, hanem az élet követelménye. A fentebb említett termelőszövetkezet gazdái is megmondhatói, hogy milyen nagy átok a gazdaság élén egy olyan ember, aki minden tisztessége és jó szándéka ellenére sem képes nagy dolgokat produkálni. Ezért eselünk ebben a kérdésben is határozottan, állítunk rátermett, rendszerünkhöz hű elvtársakat, illetve pártönkivülieket az állami és gazdasági vezetésbe.

NAGY ISTVÁN

Újabb szegedi üzemek segítik az SZTK-t a nyugdíjügyek gyorsabb intézésében

Országos rendelkezés szelében Szegeden is megkezdtek a dolgozók egyéni nyilvántartási lapjának felfektetését 1957-ig visszamenőleg. Idén ezekkel a nyilvántartási lapokkal el kell készülni, ami mintegy egymillió sor katonára vezetőjét jelenti. Az első segítség hamar megérkezett, a Tömörkény Gimnázium tanárai és diákjai részéről. Ok a húsvéti kéthetes szünidőben 300 ezer sort készítettek el, amiért jutalmul hamarosan televíziós készüléket kapnak.

A cikk olvasása, valamint az SZTK felhívása alapján már az első napokban

sokan jelentkeztek, vállalták, hogy társadalmi munkában segítenek a nyilvántartási lapok készítésében.

Igy például a cikk megjelenése utáni első napon a Szörme- és Bőrruhakészítő Üzen KISZ-titkára felhívta Tökölly Józsefet, a szegedi SZTK ügyvezetőjét és felajánlotta, hogy húsz KISZ-fiatal szívesen áll rendelkezésére. Az SZTK szegedi nyugdíjosztálya, valamint a Szakszervezetek Csongrád Megyei Tanácsa megvizsgálta, hogy Szegeden melyek azok az üzemek, amelyeknél a legtöbb dolgozónak kell új nyilvántartási lapot készíteni és ennek alapján

42 üzemet és intézményt kértek fel, hogy a szakszervezetek Tolbuhin sugárúti székházában május 2-től kezdődően 6 heti időtartamra küldjenek egy-egy dolgozót

üzemenként, akit a nyugdíjosztály munkatársai, valamint a revizorok majd megvizsgálják a kártyák vézetésére.

A munka jelentőségét sokan megértették. Ezt bizonyítja az is, hogy jelenleg a Szakszervezetek Csongrád Megyei Tanácsa székházában

29 vállalat küldöttei dolgoznak, sőt a DÁV-tól még öt nyugdíjas is jelentkezett, hogy díjtalanul, társadalmi munkában segít a dolgozóitársai érdekében folyó munka elvégzésében.

A nyugdíjosztály vezetői úgy számolnak, ha meglesz a gyakorlatból eredő megfelelően gyorsabb munka, a napi 13 ezer sor, akkor június 15-re elkészülnek a nagy munkával. Ehhez azonban kell, hogy a jelenleg még visszahúzódó vállalatok is megértsék a munka jelentőségét és küldjenek el legalább egy-egy dolgozót a szakszervezeti székházba.

Különösen nehezen várják, hogy végre bekopogtassanak már az Élelmiszerkiskereskedelmi Vállalat, a Szegedi Ingatlankezelő, a Szegedi Építőipari Vállalat, a ruhagyár és a szálamagyár küldöttei is.

A Szegedi Kertészeti Vállalat az első két nap küldött egy embert, de aztán visszahívta és helyette nem küldött senkit. Így tett az Autóközlekedési Vállalat, valamint a szegedi járási tanács is. Nagyon várják a küldöttet a szegedi városi tanácstól is, hiszen a tanács szervek mintegy 24 ezer dolgozójának kell elkészíteni a nyilvántartási lapját.

A szegedi SZTK és a Szakszervezetek Csongrád Megyei Tanácsa kezdeményezését elismeréssel fogadták országosan is.

Ez az elismerés a munka jó megszervezését illeti, külö-

nösen azt, hogy a társadalmi munkásokkal egyidőben a revizorok ellenőrzik, feldolgozzák az anyagot és így június 15-re nemcsak a kártyák felfektetésével, hanem a teljes ellenőrzéssel is elkészülhetnek.

Dicséretet érdemelnek azok a dolgozók, akik olyan szívvel-lélekkel végzik ezt a munkát, mint Szűcs Józsefné, a Szörme- és Bőrruhakészítő Üzem, Kéri Ferencné, a szegedi postaigazgató-ság, Hernádi Imre, a DÁV nyugdíjosa, Pollák Endréné, az állami szabóság alkalmazottja és Péter Lajosné kendergyári dolgozó.

A tőkés országokban élő közlekedési dolgozók helyzetéről tárgyal a nemzetközi szövetség 3. konferenciája

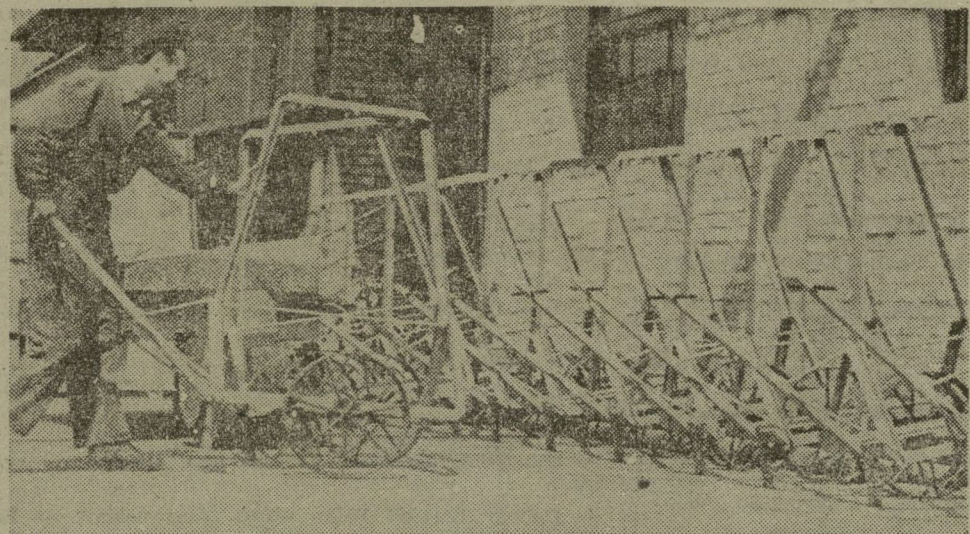
A Közlekedési, Kikötői és Halászlai Dolgozók Szakszervezetének Nemzetközi Szövetsége szerdán tovább folytatta munkáját Budapesten, és a vita során több tőkés országból érkezett küldött számolt be arról a kemény harcokról, amelyet az ottani közlekedési dolgozók folytatnak a monopóliumok kizsákmányolása ellen.

A vita során felszólalt Brutyó János, a SZOT főtít-

kára, aki a Magyar Szakszervezetek Országos Tanácsának az egész magyar szakszervezeti mozgalom, valamennyi szervezett magyar dolgozó nevében köszöntötte a 3. nemzetközi konferenciát.

A vitában Soproni József, a Vasutasok Szakszervezetének megbízott főtítkára a magyar közlekedés helyzetét ismertette.

Egy „füzér” füzérszállító kocsí

A Paprikafeldolgozó Vállalat udvarán katonás sorba állították az új füzérszállító kocsikat. Tavaly még favázak, fakereű kocsikkal szállították a kész füzereket. A téli hónapokban a lakatosok fémből készítették ilyen kocsikat, hogy megkönnyítsék a munkát. Képünkön Kórsós Ferenc lakatos állítja sorba a tizenhatodik »katonát«.